

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056136032/facsimile.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

sad bøjet over et paa en bred Nodestol stillet Partitur.

Musiken klang stærkt heroppe. Orkestrets brusende Flod lod alle sine Farvestrømme spille i Lyset mod hinanden, og Stemmerne vuggede sig som lette Baade med sollyse Sejl hen over skummende Bølger, der nu og da truede med at sluge dem som i en rasende Malstrøm. — Titus skelnede alle Instrumenterne fra hinanden og kendte Røsterne dernede. Hans Fantasi viste ham Scenen med dens Lys og bevægede Grupper.

Han satte sig paa Bænken ved Siden af den læsende Mand. Denne mærkede det ikke, men fulgte med slugende Øjne de lange lodrette Stemmer paa Papiret og vendte Bladene med en dirrende Hast.

Lohengrins Stemme holdt inde, Musikken ledsagede sørgmodigt hans Bortgang. Hærblæserne stødte i Horn, og Tæppet faldt for tredje Akts første Afdeling. Der lød spredte Haandklap, og alt forstummede; man hørte Syngen af de hundrede Blus, som Gasmesteren netop nu aabnede for.

Partiturlæseren lod Armene falde og drog et dybt Suk. Men det var jo Holger, hans gamle Ven! Hans brune Øjne spillede i et eget Skær, der beaandede hele hans skægløse, furede Ansigt.

»Holger!«

»Titus! — Sad jeg ikke før og tænkte paa